

ΚΡΙΣΗ, ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ.

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ Σ. ΕΙΝΑΙ ΠΛΕΟΝ Η ΕΞΑΙΡΕΣΗ.

Η Ελένη Σ. απολύθηκε εκδικητικά επειδή αρνήθηκε έμπρακτα να υποκύψει στις απαιτήσεις των εργοδοτών. Η απόλυσή της είναι μία από τις χιλιάδες απολύσεις –και όχι μόνο στον κλάδο του εμπορίου- από τότε που εξαπολύθηκε εναντίον μας η μεγάλη επίθεση των αφεντικών με εργαλείο το «δημόσιο χρέος». Με τη μόνη διαφορά πως η Ελένη Σ. δεν δέχτηκε μοιρολατρικά να πεταχτεί στη χωματερή της ανεργίας και κατήγγειλε την απόλυσή της.

Όλοι εμείς, άνεργοι και εργαζόμενοι σε διάφορους κλάδους, μόνιμοι, ελαστικοί, μπλοκάκηδες ή «μαύροι» που εξαγριωνόμαστε με αυτή την απόλυση, γνωρίζουμε πολύ καλά πως ο πραγματικός υπεύθυνος της κατάληξης αυτής δεν είναι μόνο ο στριμμένος προϊστάμενος της Ελένης.

Υπεύθυνο είναι και το κράτος με τους νόμους του, που έχει επιτεθεί άγρια στους εργαζόμενους με στόχο να μας κάνει πιο φτωχούς και υποταγμένους, ακριβώς όπως μας θέλουν τα αφεντικά και η «ανάπτυξη» που επιδιώκουν.

Η εκμετάλλευση στους χώρους δουλειάς - παρόλο που κινούμαστε σε πολύ διαφορετικά πεδία- είναι αυτή που μας ενώνει και μας κάνει να αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας ως κομμάτι της τάξης που δεν έχει καμιά εξουσία πάνω στην ίδια τη ζωή της, που αναγκάζεται να πουλάει την εργασιακή της δύναμη προκειμένου να αποκτήσει τα αναγκαία μέσα συντήρησής της. Στους εργασιακούς μας χώρους ο καθένας και η καθεμία βιώνουμε πιέσεις και εκβιασμούς αντίστοιχους με αυτούς που βίωσε και η Ελένη:

«Η εταιρεία που δουλεύω απασχολεί υπαλλήλους γραφείου (λογιστές, αγοραστές, γραμματεία κ.α), αποθηκάρους, οδηγούς και εμάς τους πωλητές. Ενώ πρόκειται για κερδοφόρο επιχείρηση με πάτημα την κρίση έχει κάνει μειώσεις 200-300€ σε όλους τους παλιούς. Ανάμεσα στις διάφορες ειδικότητες επικρατεί ανταγωνισμός και παντελής έλλειψη συναδελφικότητας. Κυριαρχούν οι απειλές και οι προσβολές και έχουν γίνει απολύσεις μόνο και μόνο επειδή δεν γούσταρε κάποιους το αφεντικό. Αντικαταστάθηκαν από voucher (5 σε μια κερδοφόρα επιχείρηση). Η εργοδοσία παίρνει την κάρτα των υπαλλήλων και τη χτυπάει ακριβώς 8ώρο, ενώ πάντα δουλεύουν 9-10 ώρες. Όταν κάποιος υπάλληλος φύγει στις 9 παρά επικρατεί στους διαδρόμους ένα λογοπαίγνιο του στυλ «τι έγινε, ημιαργία έχουμε;». Το καλοκαίρι η δουλειά πενταπλασιάζεται και απαιτούνται 2-3 βάρδιες. Τα παιδιά που δουλεύουν αποθήκη (1 βάρδια) εξωθούνται σε πολύ βαριά εξαντλητικά ωράρια (τουλάχιστον 12 ώρες) με μειωμένες υπερωρίες. Όταν θέλουν να απολύσουν κάποιον, τον μεταθέτουν σε θυγατρική εταιρεία, όπου μένει για 2-3 μήνες και στο τέλος τον διώχνουν από εκεί («καταστήματα ανεπιθύμητων»).» (Ο. ιδιωτική υπάλληλος σε εμπορική, εισαγωγική- εξαγωγική εταιρεία τυροκομικών-γαλακτοκομικών προϊόντων)

«Τον Απρίλιο του 2013 το Υπουργείο Παιδείας αυξάνει το ωράριο των εκπαιδευτικών στη Μ.Ε. κατά 2 ώρες εβδομαδιαίως. Η ΟΛΜΕ εισηγείται στις γενικές συνελεύσεις απεργία διαρκείας στις πανελλαδικές εξετάσεις. Το υπουργείο απαντά με προληπτική επιστράτευση. Οι γενικές μας συνελεύσεις γίνονται με μεγάλη μαζικότητα σε όλη την Ελλάδα. 13.000 συνάδερφοι ψηφίζουμε υπέρ μιας απεργίας που θα έσπαγε την επιστράτευση 2 μέρες πριν την έναρξή της και με τα φύλλα επίταξης στο χέρι. Το επόμενο βράδυ η συνέλευση των προέδρων των πρωτοβάθμιων μετά από πρόταση της παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ και με το σιγοντάρισμα της παράταξης των αριστεριστών ΝΑΡ, Μ-Λ ΚΚΚΕ κλπ, με τον αυθαίρετο ισχυρισμό ότι η βάση ψήφισε την απεργία για το «γαμώτο» και το ψευδοεπιχείρημα πως «Δεν υπάρχουν οι ευρύτεροι συσχετισμοί για την υλοποίησή της απεργίας, τη στιγμή αυτή...», αναστέλλει την απεργία. Η συνεδρίαση λήγει στη 1 τα μεσάνυχτα. Την άλλη μέρα πρωί πρωί υποταγμένοι από το συνδικαλιστικό μας όργανο πάμε στη δουλειά...»

Άμεσες επιπτώσεις: 11 Ιουνίου κλείνει η ΕΡΤ : 2660 απολύσεις. Όλος ο συρφετός των συριζαίων και άλλων αριστερών εργατοπατέρων, που συνέρρευσαν –αφού κατέστειλαν εκ των έσω την απεργία στην Μ.Ε.- στο πανηγυράκι που στήθηκε στο ραδιομέγαρο, ανέδειξε ως πρόβλημα την επίθεση στη δημοκρατία και όχι την ταξική επίθεση. Στις δουλειές μας όλος ο Ιούνιος περνάει κολασμένα: τρομοκρατημένοι και απόλυτα πειθαρχημένοι δουλεύουμε σε συνθήκες ιδιωτικής επιχείρησης, αδιανόητες μέχρι τότε στο Δημόσιο τομέα, με απλήρωτες υπερωρίες και καψόνια (σκουπίζουμε αίθουσες, ξεσκονίζουμε βιβλιοθήκες...). 30 Ιουνίου 10.000 συνάδελφοι μας αναπληρωτές μεν, αλλά που κάλυπταν πάγιες ανάγκες στην εκπαίδευση, πλεονάζοντας πια απολύονται σε μια μέρα. Είναι οι πρώτοι. Τους αποχαιρετάμε άναυδοι. 10 μέρες μετά απολύονται αιφνιδιαστικά ακόμα 2.500 χιλιάδες μόνιμοι εκπαιδευτικοί της επαγγελματικής εκπαίδευσης και 2500 σχολικοί φύλακες. Μετά από μια ακόμη άσφαιρη απεργία το Σεπτέμβριο του 2013- επίδειξη δύναμης του ΣΥΡΙΖΑ προς την κυβέρνηση η κατηφόρα προς πρωτόγνωρες για δημόσιο τομέα εργασιακές συνθήκες δεν έχει τέλος:

-Μας κόβουν αναρρωτικές άδειες και μας απειλούν πως όσοι είμαστε βαριά άρρωστοι θα πάρουμε πόδι.

- Επιταχύνονται οι διαδικασίες αξιολόγησης, μόνιμος μηχανισμός απολύσεων.

-Αλλάζει το πειθαρχικό δίκαιο και δημιουργείται μία μόνιμη δεξαμενή «επίορκων», υποψήφιων προς απόλυση.

-Οι διευθυντές σε παροξυσμό αυταρχισμού μας τρέχουν με καθήκοντα που όσο πηγαίνουν όλο και τα αυξάνουν, γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια τις διατάξεις του Δ.Υ. κώδικα που μας προστατεύουν. Όσοι επικαλούμαστε αυτόν τον ίδιο τον αστικό τους νόμο για να αντισταθούμε αντιμετωπιζόμαστε από όλους τους υπόλοιπους σαν μιάσματα. Η διοίκηση μάς στοχοποιεί και με την ανοχή, αν όχι και υποστήριξη των συναδέλφων, μας κάνει τη ζωή κόλαση.

- Φόβος, υποταγή, γλείψιμο, ρουφιανιά, κανιβαλισμός... ελπίδα πουθενά. Γενάρης 2015. Εκλογές. Την ελπίδα τη φέρνει ο ΣΥΡΙΖΑ... 'Ηττα...» (Π. και Δ., καθηγήτριες στη Μ. Ε.)

«Οι πρωτοεμφανιζόμενοι εργαζόμενοι πωλητές, κάτω των 25, είμαστε πλέον θησαυρός για τα αφεντικά μας: -κατώτατος μισθός στο ύψος των 470€ με τυράκι ότι θα αυξηθεί αν είσαι «σπίρτο» και κάνεις ότι σου λένε -κυλιόμενα ρεπό ανάλογα με τις ορέξεις των υπευθύνων μας και ποτέ Παρασκευές και Σάββατα -οι άδειες μοιράζονται μόνο σε νεκρές περιόδους και οδηγούν σε υπερωρίες και βδομάδες χωρίς ρεπό για αυτούς που μένουν πίσω να εργαστούν ώστε να «βγει το πρόγραμμα» με το λιγότερο δυνατό προσωπικό(το λεγόμενο προσωπικό ασφαλείας*) -αμέτρητες υπερωρίες που δεν πληρώνονται ποτέ ούτε μετατρέπονται σε ρεπό -δουλεία πάντα τις Κυριακές αλλά 5ωρη για να μην αναγκαστεί το αφεντικό να παραχωρήσει οφειλόμενο ρεπό και προσαύξηση 75% επί του ωρομίσθιου για περισσότερες ώρες -παρακολούθηση 24ώρες το 24ωρο από κάμερες που βρίσκονται σε απευθείας σύνδεση με τον εργοδότη - ψυχολογικές πιέσεις για να φέρνουμε εις πέρας ταυτοχρόνως τη δουλειά όχι μόνο του πωλητή αλλά και του ταμιά, του καθαριστή, του διακοσμητή και άλλα πολλά - εξευτελισμοί από τους υπευθύνους(για όλους τους λόγους του κόσμου) - απειλές για μετακίνηση σε άλλο(συνήθως μακρινό) κατάστημα για σωφρονισμό. Εναλλακτικές τακτικές σωφρονισμού είναι η μετατροπή της 8ωρης απασχόλησης σε ημιαπασχόληση ή ο εξαναγκασμός σε παραίτηση αφού έχουν πείσει τον εργαζόμενο πως είναι άχρηστος και ατάλαντος να κάνει «κωλοτούμπες» για να τους ευχαριστήσει - η στάση των εργαζομένων είναι απαθής έως και κανιβαλιστική, αφού προτιμούν να ρουφιανέψουν, κυρίως μέσω της αξιολόγησης, για να ανελιχθούν, πρωτίστως μισθολογικά και δευτερευόντως για να πάνε σε κατάστημα κοντά στον τόπο διαμονής τους, παρά να αγωνιστούν για καλύτερες συνθήκες εργασίας. Νύξεις για κυριακάτικη απεργία οδηγούν σε περιέργα βλέμματα και κουβέντες για το «τι θα πουν τα αφεντικά αφού είναι καλοί εργοδότες και μας πληρώνουν κανονικά και στην ώρα τους» (Ε. φοιτήτρια και υπάλληλος σε εμπορικό κατάστημα)

*προσωπικό ασφαλείας: όρος που χρησιμοποιείται κατά κόρον. Είναι το λιγότερο δυνατό προσωπικό που μπορεί να καλύψει κάθε βάρδια ώστε οι μισοί εργαζόμενοι να φεύγουν πριν τελειώσει το 8ωρο και οι άλλοι να κάθονται κανονικά στη βάρδια τους και αυτό συμβαίνει εναλλάξ. Το αποτέλεσμα αυτής της τακτικής είναι οι υπερωρίες που γίνονται σε περιόδους αδειών ή μεγαλύτερου φόρτου εργασίας, να ισοσκελίζονται με τις χαμένες ώρες του 8ωρου.

«Σέρβις. Η δουλειά του σερβιτόρου θεωρούνταν για χρόνια μια καλοπληρωμένη δουλειά. Το αφεντικό ήταν αναγκασμένο να μας πληρώνει παραπάνω, για το εξαντλητικό ωράριο που ξεπερνά πάντα το 8ωρο, το άγχος από την απίστευτη πίεση του χρόνου και τη σωματική εξάντληση. Τα τελευταία χρόνια όμως, λόγω της ολοένα αυξανόμενης ανεργίας:

-τα μεροκάματα έχουν πέσει τόσο, που οι περισσότεροι σερβιτόροι δουλεύουν για 2,50 € την ώρα.

-Οι υπερωρίες πληρώνονται ελάχιστα (σαν κανονικές ώρες), ή καθόλου

-Ένσημα κολάν λίγα μαγαζιά, συνήθως τα πιο μεγάλα, αλλά και πάλι όχι όλα τα ένσημα. Ποτέ τα ένσημα ενός σερβιτόρου δεν αντιστοιχούν στις πραγματικές ώρες εργασίας του. Συχνά επειδή το αφεντικό δεν θέλει να προσλάβει δεύτερο σερβιτόρο για να μην κολλήσει δεύτερο ένσημο, μας αναγκάζει να δουλεύουμε μέχρι και 16 ώρες την ημέρα.

-Ενώ μέχρι τώρα ήταν νομικά κατοχυρωμένο οι σερβιτόροι στα εστιατόρια να δικαιούνται ένα γεύμα στη βάρδια τους, σήμερα πια μόνο αν θέλει το αφεντικό μας επιτρέπει να έχουμε αυτό το γεύμα, όπως και το αν θα έχουμε διάλειμμα ώστε να μπορούμε να φάμε κάτι γενικότερα!

- σε πολλούς χώρους εστίασης εξαναγκάζομαστε να αγοράζουμε τις στολές εργασίας μας που αλλάζουν ανάλογα με τα κέφια του αφεντικού και όσες φορές αυτός γουστάρει, με αποτέλεσμα να μειώνεται κι άλλο ο ήδη μικρός μισθός μας.

VOUCHER. Πέρυσι συμμετείχα προφανώς λόγω αφραγκίας αλλά και άγνοιας σε voucher για άνεργους κάτω των 29. Όσα είχα διαβάσει για το πρόγραμμα αυτό στο σχετικό site, με είχαν κάνει να πιστέψω ότι στη φάση που βρισκόμουν το πρόγραμμα αυτό να ήταν μια κάποια λύση, και χάρηκα ιδιαίτερα όταν είδα ότι με έχουν επιλέξει.

Η πραγματικότητα όμως ήταν πολύ διαφορετική .Αρχικά τα χρήματα που έλεγε ότι δίνει το πρόγραμμα, που ήδη ήταν λίγα , δεν έχουν καμία σχέση με αυτά που πήρα στο τέλος με τις κρατήσεις. Τα 2.700 έγιναν 1.800. Και η επιστροφή φόρου που μου είχαν υποσχεθεί ήταν μόλις 80 ευρώ! Ένσημα δεν είχαμε . Στην περίπτωση μου, που το αφεντικό με κράτησε μέχρι να κλείσει η χρονιά (δούλευα σε φροντιστήριο), το βμηνο του προγράμματος δεν μέτρησε κι έτσι δεν δικαιούμουν επίδομα ανεργίας.

Όσον αφορά τα μαθήματα που γίνονται στα ΚΕΚ , ενώ αρχικά μας υποσχέθηκαν πως θα κάνουμε σεμινάρια πάνω στην ειδικότητα που σπουδάσαμε ώστε να μας στείλουν στην αντίστοιχη θέση, τελικά τα ΙΕΚ αυτά είχαν ΠΟΛΥ περιορισμένες ειδικότητες. Έτσι ότι και να έχεις σπουδάσει, προσπαθούν να σε χώσουν σε μια γενική κατηγορία για να γίνουν τα μαθήματα και να πάρουν τα φράγκα. Στην δική μου περίπτωση όλα τα παιδιά (φιλόλογοι, μαθηματικοί, δάσκαλοι μουσικών οργάνων, εγώ η διακοσμήτρια..!) κάναμε σεμινάρια (soft skills) . Μετά δουλέψαμε ΟΛΟΙ σαν γραμματειακή υποστήριξη!

Στη συνέχεια κατάλαβα πως σε ότι ειδικότητα και να μπει, τελικά θα γίνεις το παιδί για όλες τις δουλειές γιατί αν υπάρξει πρόβλημα και το αφεντικό σε διώξει ,πρέπει να βρεις άλλο αφεντικό μέσα στα χρονικά όρια που σου δίνει το πρόγραμμα ,αλλιώς δεν παίρνεις τα λεφτά. Οπότε, ότι και να σου ζητήσουν ,εσύ το κάνεις για να μην σε διώξουν. Εξάλλου τα ΚΕΚ αφού έχεις τελειώσει τα σεμινάρια και πάρουν τα φράγκα δεν θα ασχοληθούν για κανένα λόγο να σου βρουν άλλη δουλειά αν σε απολύσουν από την πρώτη. Έτσι μέσα στα δικά μου καθήκοντα ,ήταν συχνά να καθαρίζω τους τοίχους από σελοτέιτ και μπλου τακ ,να σφουγγαρίζω κάθε τρεις την ώρα την είσοδο όταν έβρεχε, να στολίσω το χριστουγεννιάτικο δέντρο , να αγοράζω coca cola light από την κάβα στην γωνία για την κόρη του αφεντικού και άλλα τέτοια!

Ένας άλλος λόγος για τον οποίο είναι σίγουρο πως θα γίνεις ο δούλος της επιχείρησης που θα σε στείλουν, και ότι επίσης δεν πρόκειται να σε κρατήσουν μετά τη λήξη του προγράμματος είναι ο εξής: Σε πολλές περιπτώσεις τα αφεντικά δεν είχαν ανάγκη από κάποιον υπάλληλο. Όταν όμως είδαν ότι ο ΟΑΕΔ μπορεί να τους δώσει τσάμπα έναν χαμάλη, δημιούργησαν μια υποτιθέμενη θέση για να θάλουν τον χαμάλη αυτόν!

Επίσης, αν και το ωράριό μας ήταν 6 ώρες , πολλά παιδιά τα υποχρέωναν να κάτσουν παραπάνω ώρες η και έξτρα μέρες όπως Σάββατα, χωρίς να τους πληρώνουν (Εγώ για να αποφεύγω να με κρατάνε παραπάνω, αναγκαζόμουν να λέω ψέματα πως πάω σε άλλη δουλειά μετά)! Και αυτοί καθόντουσαν μπας και τους προσλάβουν μετά κανονικά. (κάτι που εννοείται πως δεν συνέβη). Στη δική μου περίπτωση , με κράτησαν μέχρι να τελειώσει η σχολική χρονιά και μετά με έδιωξαν.

Αποτέλεσμα αυτών των προγραμμάτων είναι να ανοίγω την χρυσή ευκαιρία για να βρω δουλειά και πάρα πολλές αγγελίες να ζητάνε προσωπικό ΜΟΝΟ από αυτά τα προγράμματα για να μην πληρώσουν.» (Β. άνερνη, σερβιτόρα, υπάλληλος σε ρουχάδικο, voucher)

Παρά τις συνθήκες αυτές στους εργασιακούς μας χώρους οι προλεταριακές αντιστάσεις γίνονται όλο και πιο σποραδικές και μεμονωμένες.

Γιατί δεν γίνονται πια αγώνες; Γιατί η Ελένη Σ. είναι η εξαίρεση;

Από το 2010 ως το 2015 και την εκλογή της πρώτης «αντιμνημονιακής» κυβέρνησης, οι ταξικοί αγώνες απέτυχαν να αλλάξουν στο ελάχιστο τις εφαρμοζόμενες πολιτικές εργασιακής υποτίμησης. Μόνο το 2012 οι απολύσεις στο εμπόριο ξεπέρασαν τις 100.000, έπληξαν κυρίως εργαζόμενους με πλήρες ωράριο, ενώ γενικεύονται τα ελαστικά ωράρια και οι μορφές μερικής και ελαστικής απασχόλησης.

- Οι αγώνες που έγιναν σε επιχειρησιακό επίπεδο, παρά τις επιμέρους νίκες τους (τηλεπικοινωνίες: Vodafone-Wind ,Μεβγάλ- Αγνό) , παρέμειναν σε μεγάλο βαθμό απομονωμένοι και αρκετές φορές ηττημένοι.(Ναυπηγεία Σκαρμαγκαά - Coca-Cola - Φιλκεράμ - Ζαχαροπλαστείο Χατζής

Θεσσαλονίκη- IKEA- PRAKTIKER-METROPOLIS-ACS).

- Οι απεργιακές κινητοποιήσεις που κηρύχτηκαν από ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ παρέμειναν πλήρως υπό τον **έλεγχο των συνδικάτων** και εκτόνωσαν την οργή των εργαζομένων. Στους αγώνες αυτούς ποτέ δεν αμφισβητήθηκε η αστική νομιμότητα ούτε ξεπεράστηκε η συνδικαλιστική ηγεσία, αλλά αντίθετα **επικράτησε η λογική της ανάθεσης**. Αυτή η λογική οδήγησε σε συντριπτικές ήττες, όπως στην περίπτωση του ΜΕΤΡΟ, όπου οι εργαζόμενοι περίμεναν εντολές από το Δ.Σ. του σωματίου, χωρίς να πάρουν τον αγώνα στα χέρια τους. Στην περίπτωση της Χαλυβουργίας, τα πράγματα ήταν ακόμα χειρότερα, γιατί δεν επικράτησε απλώς μια λογική ανάθεσης, αλλά υπήρξε **πλήρης έλεγχος** της απεργίας από το

ΚΚΕ. Το Κόμμα, σύμφωνα με τη συνήθη τακτική του, επέτρεψε να φτάσει ο αγώνας μέχρι ενός σημείου επιδιώκοντας να αντλήσει πολιτική υπεραξία, εμποδίζοντας τη μαζική συσπείρωση εργαζόμενων από όλους τους κλάδους. Ακόμα και σήμερα, το ΠΑΜΕ προτιμά να μοιράζει φυλλάδια μόνο για την Πρωτομαγιά την παραμονή της απεργίας ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, παρότι ελέγχει το Σύλλογο Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας.

- Τα γραφειοκρατικά συνδικάτα (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ) και οι μεγάλες ομοσπονδίες (ΔΟΕ, ΟΛΜΕ, ΠΟΕ - ΟΤΑ) αναπαράγουν τους κλαδικούς, συντεχνιακούς **διαχωρισμούς εντός της εργατικής τάξης**, γιατί εξάλλου και η ίδια τους η ύπαρξη είναι διαχωρισμένη από τους εργαζομένους. Το περιεχόμενο της συνδικαλιστικής πρακτικής είναι η διεκδίκηση βελτιωμένων συνθηκών εργασίας, δηλαδή **καλύτερων όρων εκμετάλλευσης**, μια ρύθμιση των εργασιακών σχέσεων με όσο το δυνατόν μεγαλύτερα μεροκάματα, επιδόματα, άδειες, λιγότερο αυταρχισμό και εντατικοποίηση κλπ. Αυτά όλα παραπέμπουν σε μία σοσιαλδημοκρατικού τύπου ρύθμιση ή ακόμα και σε κρατικό καπιταλισμό. Ακόμα και πρωτοβάθμια σωματεία, όπως συνέβη π.χ. σε μια πολύ πρόσφατη πορεία ανέργων, προβάλλουν ως κεντρικό σύνθημα «Μόνιμη και Σταθερή δουλειά για όλους», που θυμίζει εποχές που η εργατική τάξη ήταν πλήρως ενσωματωμένη στον καπιταλισμό. Δεν υποβαθμίζουμε με κανένα τρόπο τη διεκδίκηση δικαιωμάτων στους χώρους εργασίας ή και έξω από αυτούς στο πεδίο του έμμεσου μισθού. Ισχυριζόμαστε όμως πως, αν παραμένουμε σε αυτό το πεδίο και μόνο, το αποτέλεσμα είναι να αποκρύπτεται το ότι όλες οι παροχές των παρελθόντων ετών είχαν αντάλλαγμα τη **διαίρεσή μας**, την **επιτήρησή μας**, και την **αποριζοσπαστικοποίηση** των αγώνων μας. Οι παροχές αυτές βέβαια έγιναν καπνός με τον ερχομό της Κρίσης, αφού η Κρίση χρησιμοποιείται από το κεφάλαιο για να απογυμνώνει την εργατική τάξη από όσα έχει κερδίσει με τους αγώνες της κάθε φορά στο προηγούμενο διάστημα καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Οποιαδήποτε εναλλακτική προσέγγιση του συνδικαλισμού είναι καταδικασμένη, ανεξάρτητα από τις καλές προθέσεις, να πέσει στην ίδια παγίδα. Ακόμα κι αν είναι ριζοσπαστικός, **ο συνδικαλισμός είναι μέσο διαπραγμάτευσης**

της εργασιακής μας δύναμης κι αναγκασμένος να αναπαράγει τελικά τη μισθωτή σχέση. Αν και αναγνωρίζουμε πως δεν μπορούμε να αποφύγουμε την οργάνωση σε αυτήν τη βάση, τη συναδερφική, οφείλουμε να ομολογούμε και τον αντιφατικό ρόλο ακόμα και του μαχητικού ριζοσπαστικού συνδικαλισμού βάσης, παρά το γεγονός πως υποστηρίζει την προοπτική(κατάργησης της καπιταλιστικής σχέσης: το προλεταριάτο δεν διεκδικεί μόνο την κατάργηση της εκμετάλλευσης *μέσα* στη δουλειά αλλά κυρίως την κατάργηση *της ίδιας* της δουλειάς ως μισθωτής σχέσης, ως του πυρήνα της βασικής συνθήκης που ρουφάει και στοιχειώνει τις ζωές μας

- Η ήττα μας, εν τέλει, **οργανώθηκε από κομματικούς μηχανισμούς** μέσα στους εργασιακούς χώρους με στόχο κάθε αγωνιστική διάθεση να εκτονωθεί και να μην απομείνει παρά η μακρινή προοπτική μιας ασαφούς «ελπίδας»(ΕΡΤ). Ο αγώνας έγινε «πατριωτικός» και αντιφασιστικός (βλέπε πατριωτική Αριστερά) με σκοπό την επικράτηση μιας «αληθινής» δημοκρατίας. Δεν ήταν σε καμία περίπτωση αγώνας ταξικός, προλεταριακός κι αυτόνομος. Οι αυτόνομες μορφές οργάνωσης που θα μπορούσαν να ξεπεράσουν τις λογικές της ανάθεσης απλώς δεν υπήρξαν. Με τη σειρά τους, οι σύντροφοι του αντιεξουσιαστικού χώρου, αν και άνεργοι οι περισσότεροι, επέλεξαν το κυνήγι των φασιστών από την οργάνωση σε μαχητικές επιτροπές ανέργων.
- Μέσα σε αυτό το ζοφερό κλίμα της ακροδεξιάς διαχείρισης της εξουσίας **οι προλετάριοι και οι προλεταριακοί αγώνες δεν κατάφεραν να συναντηθούν** παρά μόνο σε κάποιες στιγμές τους: οι διοικητικοί του ΕΚΠΑ, δυναμικές μειοψηφίες αλληλέγγυων φοιτητών και συνελεύσεις γειτονιάς, για παράδειγμα, απέτρεψαν δυναμικά τις απολύσεις από εργολάβους του προσωπικού στη σίτιση του πανεπιστημίου. Γενικότερα όμως, παρόλο που οι εργαζόμενοι στα Πανεπιστήμια βρίσκονταν σε απεργία και παρόλο που οι φοιτητές ψήφιζαν για αλληλεγγύη καταλήψεις στις σχολές τους, μόνο μικρές μειοψηφίες από αριστερούς και αντιεξουσιαστές φοιτητές στήριζαν τους διοικητικούς υπαλλήλους στις περιφρουρήσεις της απεργίας. Οι αγώνες τους δεν συνδέθηκαν πραγματικά. Πρώτον, η πλειοψηφία των εργαζομένων, σε μεγάλο βαθμό κηδεμονευόμενη

από κόμματα, αντιμετώπιζε τους φοιτητές σαν δυναμικούς αλληλέγγυους-κομπάρσους στον αγώνα τους, ενώ τα αιτήματα τους ήταν στην πλειοψηφία τους συντεχνιακά. Δεύτερον, φοιτητές και εργαζόμενοι απομονώνονταν μεταξύ τους μιας και είχαν ως βασικό πυλώνα λήψης των αποφάσεών τους τις συνελεύσεις των διαχωρισμένων σωματείων-συνδρόμων τους. Τέλος, οι φοιτητές, ακόμα και τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια τους, δεν αισθάνθηκαν ποτέ ότι ο αγώνας των διοικητικών ήταν και δικός τους, οπότε στην καλύτερη, αποδέχθηκαν απλά το ρόλο του δυναμικού κομπάρσου που ρισκάρει το εξάμηνο του για κάποιους «τρίτους». Όμως και άλλοι αγώνες που διεξάχθηκαν στον

ίδιο χώρο, π.χ. των καθηγητών, των σχολικών φυλάκων και των καταληψιών μαθητών, **δεν επιδιώχθηκε να ενωθούν**. Παρέμειναν διαχωρισμένοι σύμφωνα με την λογική του συνδικαλισμού που παρατέθηκε παραπάνω. Πόσω μάλλον των νοσοκομειακών και των υπαλλήλων στην τοπική αυτοδιοίκηση.

Οι ήπτες μας μέχρι σήμερα και η ενσωμάτωση στην παρούσα φάση των όποιων αγωνιστικών μας προθέσεων δείχνουν και εξηγούν γιατί η Ελένη ΔΕΝ είναι ο κανόνας, αλλά η εξαίρεση, το γιατί δηλαδή **οι αγώνες αντίστασης στα σχέδια των αφεντικών και του κράτους είναι απελπιστικά ισχυροί**.

Πρώτη φορά αριστερά – Αφομοίωση αλλά αντιμνημονιακά

Ο ρόλος του κράτους είναι να εξασφαλίζει την αναπαραγωγή του κεφαλαίου και το αναγκαίο γι' αυτήν καθεστώς κοινωνικής ομαλότητας. Γι' αυτό και στόχος του είναι να κατευνάζει τις ταξικές διαμάχες είτε με το μαστίγιο είτε με το καρότο. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ως πολιτικός εκφραστής του κράτους έρχεται να επιτελέσει αυτό το ρόλο πετώντας μας π ο- λ λ ά καρότα.

Η πολιτική της ενσωμάτωσης των διεκδικήσεων μας και αφομοίωσης των αγώνων μας βέβαια έχει ήδη κάνει δυναμικά την εμφάνισή της στην προηγούμενη φάση των αγώνων μας (όταν ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν ακόμα ένα μικρό κόμμα της αντιπολίτευσης)και έχει παίξει μάλιστα πολύ μεγάλο ρόλο στην αποτυχία των αντιστάσεών μας. Ο συνδικαλιστικός μηχανισμός του ΣΥΡΙΖΑ κατέστειλε κάθε είδους αγώνα μέσα σε εργασιακούς κλάδους με χιλιάδες εργαζομένους όπως στην εκπαίδευση και την δημόσια ραδιοτηλεόραση με τον τρόπο (που έχει ήδη περιγραφεί). Αλλά και έξω από τους εργασιακούς χώρους κάθε μορφή κινηματικής διαδικασίας (π.χ λαϊκές συνελεύσεις) που ξεπηδούσε από τα κάτω με χαρακτηριστικά άμεσης πρακτικής και που επιχειρούσε να αμφισβητήσει τα κόμματα ή την αντιπροσωπείωση καπελώθηκε. Το «κίνημα» της πατάτας, τα ανταλλακτήρια χρόνου και ρούχων, ο δικαστικός δρόμος που αντικατέστησε τις άμεσες πρακτικές προτάσεις και τους αγώνες (όπως ενάντια στις διακοπές ηλ. ρεύματος-χαράτσια), η συλλογή υπογραφών για το νερό, η απαίτηση να κηρυχθεί το χρέος επαχθές και άλλες συμβολικές

ενέργειες είναι μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα πρακτικών που χρησιμοποιήθηκαν για την **περιθωριοποίηση όσων αναδείκνυαν την ταξική φύση των ζητημάτων**. Χρησιμοποιήθηκε επιπλέον η τακτική της ελεεινολογίας ενάντια σε κάθε εξεγερσιακή πρακτική που χαρακτηριζόταν ως προβοκατόρικη ή ασφαλίστικη, τακτική που εφαρμόστηκε και μετά τις εκλογές στην περίπτωση της απεργίας πείνας και της κατάληψης της Πρυτανείας, και τέλος **η διάδοση και η κυριαρχία της πατριωτικής αριστερής ιδεολογίας που υπόσχεται να ξαναστήσει την εθνική οικονομία στα πόδια της**.

Αυτά όλα είναι που νίκησαν και αποτελούν σήμερα την κυρίαρχη στρατηγική εναντίον μας. Ιδιαίτερα εντείνεται η τακτική να παρουσιαστούμε όλοι εμείς που δεν δείχνουμε καμιά διάθεση πειθαρχησης και αντίθετα οργανώνουμε τις αντιστάσεις μας ότι υπονομεύουμε την περίφημη εθνική προσπάθεια. Στο Ανατρεπτικό Φεστιβάλ του Ζάγκρεμπ το 2013 ο Βαρουφάκης έστειλε την ταξική πάλη περίπατο φέρνοντας στο προσκήνιο το δίλημμα: “Καπιταλισμός ή βαρβαρότητα” εννοώντας «ή εμείς στην κυβέρνηση ή ο φασισμός». Αυτό που έχουμε, λοιπόν, μπροστά μας είναι η δημιουργία ενός διπλού . Ο ηρωικά μαχόμενος ΣΥΡΙΖΑ ενάντια στους κακούς ξένους είναι ο ένας πόλος ενώ τον άλλον συγκροτούμε όσοι εξακολουθούμε να βάζουμε τα ζητήματα ταξικά, κατηγορούμενοι ότι θέλουμε να παραδώσουμε τη χώρα στο χάος ή στο έλεος των δεξιών ή των φασιστών.

Άλλη μια τακτική αφομοίωσης των αντιστάσεων μας που έχουμε να αντιμετωπίσουμε είναι αυτή των παραχωρήσεων στον τομέα των **δημοκρατικών δικαιωμάτων**: κατάργηση των φυλακών τύπου Γ, απελευθέρωση των μεταναστών από τα κέντρα κράτησης, απελευθέρωση Σάββα Ξηρού, χαλαρότερο πειθαρχικό δίκαιο και περιορισμός της αυτοδίκαιης αργίας στο δημόσιο, δημοκρατική εκπροσώπηση των δημοσίων υπαλλήλων στα πειθαρχικά συμβούλια, πάγωμα της αξιολόγησης στο δημόσιο τομέα, ήπια αστυνόμευση των διαδηλώσεων, νόμος υπέρ των αιώνιων φοιτητών κλπ.

Αν και πολλά από αυτά αποτελούσαν χρόνια πεδία αγώνα του ανταγωνιστικού κινήματος, εμφανίζεται η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ως ο μόνος εγγυητής δικαιωμάτων και δημοκρατικών ελευθεριών. Δίνει μια ψευδαίσθηση νίκης, ενώ το πραγματικό πρόβλημα δεν είναι τα δικαιώματα αλλά η εξαθλίωση της ζωής μας. **Η στρατηγική της λιτότητας δεν αλλάζει με την παροχή ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ενώ οι υλικοί όροι της ζωής των προλετάρων συνολικά δεν βελτιώνονται.**

Η κυβέρνηση αποπροσανατολίζει τους αγωνιζόμενους και τους αποδίδει τη διαχωρισμένη ταυτότητα του πολίτη. Μεταβάλλει τα οικονομικά

προβλήματα σε ανθρωπιστικά προβλήματα, στα οποία μέσα σε τέτοιες συνθήκες υποτίμησης δεν απαντάει παρά μόνο συμβολικά. **Το ζήτημα στις μέρες μας δεν είναι τόσο το έλλειμμα δημοκρατίας, όσο το ζήτημα των μισθών και της ανεργίας.** Υπόσχεται δημοκρατικές διαδικασίες στην επιλογή διευθυντικού προσωπικού στο δημόσιο τομέα, αλλά δεν επαναφέρει τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Τάζει στους φοιτητές τη δυνατότητα να ψηφίζουν πρυτάνεις-κοσμήτορες και υπόσχεται αύξηση της συμμετοχής τους στα συλλογικά όργανα του πανεπιστημίου, αλλά η απλήρωτη-κακοπληρωμένη εργασία και η εντατικοποίηση στα πανεπιστήμια χτυπάνε κόκκινο. Γενικά, η όποια προλεταριακή διεκδίκηση παραπέμπεται στις καλές δες, ενώ ενοχοποιούνται οι κακοί δανειστές κι ο ΣΥΡΙΖΑ αυτοπαρουσιάζεται σαν θύμα. Στα υπουργεία τοποθετούνται άτομα που συμμετείχαν επί χρόνια σε κοινωνικούς ταξικούς αγώνες και μάλιστα, όντας πρώην ακτιβιστές, γνωρίζουν καλύτερα τα αδύνατά τους σημεία. Παράλληλα, δημιουργούνται επιτροπές ελέγχου για το χρέος στις οποίες συμμετέχουν και στελέχη της εξωκοινοβουλευτικής επαναστατικής αριστεράς, μέλη οργανώσεων με πάγιο αίτημα την μονομερή διαγραφή του ελληνικού χρέους, την έξοδο από ευρώ και Ε. Ε. κλπ.

Η εργασιακή πραγματικότητα

Το πρόβλημα της τεράστιας ανεργίας έχει πλέον αποκτήσει δομικά χαρακτηριστικά στη φάση της σημερινής καπιταλιστικής κρίσης. Σύμφωνα με τα στοιχεία του ΟΑΕΔ σε 1.061.221 ανήλθαν συνολικά οι εγγεγραμμένοι άνεργοι, το Φλεβάρη 2015, το σύνολο των εγγεγραμμένων ανέργων που αναζητούν εργασία για το μήνα Φλεβάρη ανέρχεται σε 864.512 άτομα ενώ το σύνολο των επιδοτούμενων ανέργων για το μήνα Φλεβάρη ανήλθε σε 153.602 άτομα (14,47%)!

Σύμφωνα με τα στοιχεία του υπουργείου Εργασίας¹, περίπου ένα εκατομμύριο εργαζόμενοι στον ιδιωτικό

τομέα πληρώνονται με καθυστέρηση που φτάνει έως και τους 5 μήνες.

Ακόμα πολύ διαδεδομένο είναι το καθεστώς όπου ένα τμήμα του μισθού των εργαζόμενων δίνεται είτε «μαύρα» και αδήλωτα, είτε ως παροχή σε είδος (πχ κουπόνια), ώστε να απαλλάσσονται οι εργοδότες από τις ασφαλιστικές εισφορές για αυτό το τμήμα του μισθού.

1 στους 5 εργαζόμενους είναι ανασφάλιστος, με αποτέλεσμα το σύνολο των εργαζομένων σε

¹ Τα στοιχεία προέρχονται από την ΕΡΓΑΝΗ το πληροφοριακό σύστημα του Υπουργείου Εργασίας όπου τα καταθέτουν οι εργοδότες οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα και να τα αλλοιώνουν(π.χ. καταγγελία Συλλόγου Εργαζομένων πρώην Αγροτικής- Πειραιώς).Εξάλλου συμβαίνει πολύ συχνά να εξαφανίζεται ο συνάδελφος από τη δουλειά και να μην ξέρεις αν

πραγματικά μετατέθηκε όπως σε πληροφορεί ο προϊστάμενος ή αν απολύθηκε, εκτός αν οι ίδιοι οι απολυμένοι κινούνται αγωνιστικά και γνωστοποιούν την απόλυσή τους. Ακόμα συχνά θολή είναι και η πληροφόρηση για τη σχέση εργασίας του νέου υπαλλήλου που παρουσιάζεται δίπλα σου(είναι πρόσληψη ή voucher);).

καθεστώς μαύρης εργασίας να προσεγγίζει τις 500.000.

300.000 είναι οι λεγόμενοι «ψευδοαπασχολούμενοι» οι οποίοι ενώ παρέχουν εξαρτημένη μισθωτή εργασία, παρουσιάζονται ως «ελεύθεροι επαγγελματίες» (μπλοκάκια).

Από τα στοιχεία φαίνεται ότι έχει παγιωθεί μια κατάσταση όπου το 50% των προσλήψεων είναι μερικής απασχόλησης, συμπεριλαμβανομένης και

της εκ περιτροπής απασχόλησης, ενώ στο 50% της μόνιμης εργασίας περιλαμβάνονται μια σειρά από ελαστικές μορφές εργασίας. Παρά τους πανηγυρισμούς της κυβέρνησης για μια κάποια αύξηση των προσλήψεων, δεν μπορεί να κρυφτεί ούτε η γιγάντωση της ευέλικτης εργασίας, ούτε ο εργασιακός μεσαίωνα που επικρατεί, ούτε τα τρομακτικά ποσοστά ανεργίας. Η κυβέρνηση δεν κάνει λόγο για κατάργηση των ελαστικών σχέσεων για κάποιες προσπάθειες περιορισμού τους.

ΠΩΣ ΑΠΑΝΤΑΜΕ, ΠΩΣ ΟΡΓΑΝΩΘΗΜΑΣΤΕ, ΠΩΣ ΔΡΟΥΜΕ

Αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις ή ταξικοί αγώνες;

Στην περίοδο της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ οι εργατικοί αγώνες είναι λίγοι και μεμονωμένοι. Μέχρι στιγμής είναι κυρίως αμυντικοί αγώνες που αναφέρονται σε απολύσεις εργαζομένων (migato, gamato, ΑΒ Βασιλόπουλος, επισιτισμός) ή ο συνεχιζόμενος αγώνας ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας.

Η εξαθλίωση και η οργή φυσικά δεν έχουν εξαφανιστεί, όμως νέες ιδεολογίες και νέες πρακτικές λανσάρονται από το κράτος και τα ΜΜΕ.

Ένα ολοένα και μεγαλύτερο κομμάτι της ελληνικής εργατικής τάξης φαίνεται να υιοθετεί μια παθητική στάση, μια στάση αναμονής απέναντι στο ελληνικό κράτος και στη συνεχιζόμενη στρατηγική υποτίμησης της εργατικής δύναμης. Μοιάζει να δίνει άφεση αμαρτιών στο ΣΥΡΙΖΑ που τόσα και τόσα υποσχόταν και στρέφει τα βέλη της σε εξωτερικούς «εχθρούς». Η ταξική οργή εκδηλώνεται πλέον κυρίως ενάντια στους κακούς δανειστές, στην εε, στο δντ, και στις «ιμπεριαλιστικές δυνάμεις». Στο στόχαστρο μπαίνει όχι το ελληνικό κράτος, αλλά (συνήθως) το γερμανικό.

Δεν ισχυριζόμαστε ότι αυτές οι ιδεολογίες δεν ήταν παρούσες πιο παλιά, αλλά σίγουρα επί κυβερνήσεως Σύριζα έφτασαν στο απόγειο τους και επικράτησαν σε βάρος αντικαπιταλιστικών πολιτικών λογικών που χαρακτήριζαν σε ορισμένο βαθμό ακόμα και τους «αντιμνημονιακούς αγώνες».

Όλο το φάσμα της θεσμικής αριστεράς, αλλά πλέον και κομμάτια του αντιεξουσιαστικού και αναρχικού χώρου ενστερνίζονται αυτή την κατ'ουσίαν πατριωτική λογική, με αν μη τι άλλο πιο ριζοσπαστικές πινελιές, και την βαφτίζουν αντιιμπεριαλιστικό αγώνα. Προτάσσουν διάφορα αιτήματα όπως έξοδο από το ευρώ, έξοδο από την Ε.Ε., και διαγραφή του ελληνικού χρέους. Όσο μας λυπεί αυτή η πολιτική στάση της αντιεξουσίας, άλλο τόσο μας εξοργίζει το κάλεσμα σε κινητοποιήσεις ενάντια στους «κακούς» δανειστές από τον Δραγασάκη, τον γραμματέα του κόμματος που διαχειρίζεται την κρίση χρέους. Λες και είναι άμοιρος πολιτικών ευθυνών και ηρωικά μαχόμενος ο ΣΥΡΙΖΑ, ενώ στην πραγματικότητα εφαρμόζει την οικεία του ήδη από τον καιρό των πλατειών πολιτική της αφομοίωσης εξουδετερώνοντας πλήρως τις όποιες αγωνιστικές διαθέσεις.

Εμείς λέμε ότι ο βασικός μας εχθρός δεν είναι ο ιμπεριαλισμός, ούτε και βλέπουμε τον ιμπεριαλισμό σαν κάτι ξεκομμένο από το ελληνικό κράτος. Εχθρός μας είναι η κεφαλαιοκρατική κοινωνία και το Κράτος της και οι αγώνες μας πρέπει να είναι αντικαπιταλιστικοί. Για μας, η εργατική τάξη, όταν είναι να βάζει αιτήματα, κάτι που δεν θεωρούμε αναγκαίο, πρέπει να βάζει αιτήματα που αφορούν μοναχά τα συμφέροντά της και όχι τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Γιατί αυτό; Γιατί σε αντίθετη περίπτωση μπαίνουμε στη θέση να προτείνουμε σχέδια εξουσίας για τη διαχείριση του ελληνικού κεφαλαίου και του κράτους

του. Από εκεί και πέρα μπορούμε να αρχίσουμε να φιλονικούμε για διάφορα θέματα όπως: με ποιες χώρες θα αναπτύξει η Ελλάδα εμπορικές συνεργασίες μετά την έξοδο από την Ε.Ε.(Ρωσία ή Κίνα;), ποιες εναλλακτικές νομισματικές πολιτικές να εφαρμοστούν, νέους τρόπους για αύξηση της παραγωγικότητας των παραγωγικών μονάδων της χώρας κλπ. Κι όλα αυτά μπορούμε κάλλιστα να τα συζητάμε και αφότου θα έχει πραγματοποιηθεί το αντιιμπεριαλιστικό όραμα της εθνικοποίησης τραπεζών, του εργατικού ελέγχου των μεγάλων επιχειρήσεων, του ανεξάρτητου ελληνικού «Εργατικού Κράτους». Όχι! Το δικό μας όραμα δεν είναι αυτό! Και μάλιστα δεν θέλουμε να υπονοήσουμε ότι αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες έχουν αυτό το όνειρο. Θέλουμε απλώς να αναδείξουμε την αντίφαση που ενυπάρχει στο εν λόγω πολιτικό σκεπτικό.

Δική μας άποψη είναι ότι **οι προλεταριακοί αγώνες πρέπει να συναντιούνται**. Κάθε μεμονωμένος αγώνας, ιδίως σε αυτή την περίοδο, είναι καταδικασμένος να αποτύχει. Η συνάντηση δεν είναι ζητούμενο μόνο για λόγους μαζικότητας, αλλά κυρίως για τη διαμόρφωση κοινής οπτικής που να αμφισβητεί συνολικά την εκμετάλλευση στην οποία μας καταδικάζει η μισθωτή σχέση. Μόνο τότε συνειδητοποιούμε ότι αποτελούμε τάξη και όχι αντίπαλες συντεχνίες και φαίνεται πιο καθαρά, καθώς αγωνιζόμαστε για να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες μας, ότι **η πιο βασική μας ανάγκη είναι η κατάργηση της καπιταλιστικής σχέσης. Αν δεν παλέψουμε για αυτή τη βασική ανάγκη, τότε όλες οι υπόλοιπες ποτέ δεν θα ικανοποιηθούν αποτελεσματικά μέσα στον καπιταλισμό.**

Από αυτή την άποψη, οι «αλληλέγγυοι» ποτέ δεν είναι υποκατάστατα ή εργαλεία για την ικανοποίηση αιτημάτων του οποιουδήποτε αγώνα. Αποτελούν και

οι ίδιοι υποκείμενα αγώνα. Στο Ελληνικό οι παρεμβάσεις στον ΑΒ επιλέχθηκε να στηριχτούν, όχι από Πρωτοβουλία Αλληλέγγυων, αλλά από Πρωτοβουλία για την Αντεπίθεση των Εργαζομένων. Ο αγώνας της Ελένης Σ. είναι και αγώνας όλων μας ενάντια στην καταπίεση και στην εκμετάλλευσή μας. Πιστεύουμε πως κάθε επίθεση σε κάποιο κομμάτι της τάξης ή σε κάποιον από εμάς μεμονωμένα και κάθε αγώνας αντίστασης στα σχέδια του κεφαλαίου και του κράτους είναι μέρος της επίθεσης που δεχόμαστε όλοι, εργαζόμενοι, νοικοκυρές, άνεργοι και φοιτητές. Επιπλέον, **το να θέτουμε σε κάθε τέτοια επίθεση-αντίσταση και οι «αλληλέγγυοι» τα δικά μας ζητήματα και να υπερασπιζόμαστε από κοινού τα ταξικά κι όχι μόνο τα κλαδικά/ομοιοεπαγγελματικά μας συμφέροντα αναδεικνύει την ενότητά μας ως τάξη και όχι ως κλάδου.**

Σε τελική ανάλυση, το κίνημα πρέπει να προβάλλει επιτέλους επιθετικά αιτήματα. Στο επίκεντρο πρέπει να μπει τόσο η διεκδίκηση αύξησης στο επίδομα ανεργίας για όλους όπως και η διεκδίκηση μεγαλύτερων μισθών. Αναλωνόμαστε καλλιεργώντας μικρές προσδοκίες και αρκούμενοι στην διεκδίκηση επαναπροσλήψεων . **Να ξαναβάλουμε τις δικές μας ανάγκες στη συζήτηση και να μη λειτουργούμε μόνο αμυντικά. Οι εργαζόμενοι πρέπει να αντεπιτεθούν.** Αγωνιζόμενοι συνεχώς για επαναπρόσληψη σε δουλειές από τις οποίες μας πέταξαν έξω ή για τον περίφημο «εργασιακό μεσαίωνα», τείνουμε να ξεχνάμε πόσο κακοπληρωμένοι είμαστε. Και κάτι ακόμα πιο σημαντικό: **Οι δουλειές μας, ακόμα και με μεγάλους μισθούς, ακόμα και με «ανθρώπινα» αφεντικά πάνω από τα κεφάλια μας, ακόμα και με δημοκρατικά δικαιώματα, έτσι κι αλλιώς δεν μας αρέσουν!**

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

